

ДМИТРИЙ ГЛУХОВСКИ ЯВЛЕНИЕ

Част 12 от „Разкази за родината“

Превод от руски: Васил Велчев, 2017

chitanka.info

Брайън Литрел гледаше Катя без ентузиазъм и дори някак измъчено. Напоследък изглеждаше зле: откакто тя беше разляла върху Брайън „Бял щъркел“, на певица всичко му опротивя. Годишите минаваха и не оцветяваха Литрел, а у Катя не се появяваха нови фаворити.

За бой групите ненапразно набират членове като за Ноев ковчег — по един представител от всеки типаж. Американските продуценти отдавна бяха излогаритмували женската душа и бяха разбрали: майната му как пеят; важното е да можеш да се влюбиш в тях. От „Бекстрийт бойс“ на Катя ѝ харесваше само той, Брайън. Само той гледаше от плаката, публикуван в едно женско списание, не в камерата на неизвестния фотограф, а право в нея, в Катя — в душата ѝ.

В началото Катя окачи над бюрото си всичките петима. Но после реши, че е време да определи предпочитанията си, и внимателно изряза Брайън с ножичка, а Ник Картър, Ей Джей Маклийн, Хауи Дъроу и Кевин Ричардсън прати в кошчето за боклук. Сега, когато Брайън остана сам, ѝ беше по-лесно да си го носи в чантичката. Стана по-лесно и да го поднася към устните си, когато, изпълнена с копнеж, ѝ се приискаше да го целуне.

Но за тази една година Брайън много сдаде багажа и бръчиците по лицето му вече се бяха превърнали в дълбоки бразди. Катя непрекъснато се опитваше да открие в очите му предишната дързост, но разсеяният поглед на поп идола вече се плъзгаше настрана. Сякаш Катя — гола, прекрасна — беше за Брайън само предният план, върху който той вече не искаше да се фокусира. А кой се намираше на втори план — някъде зад закръглените Катини рамене — ѝ беше неизвестно.

И тя също започна да изстива към него.

Защо точно Брайън? Защо не Колян, Толян или Алексей Семьонич? Откъде тази нужда, това влечение към екзотичното, към неценената от никого самоотверженост?

Ами просто не ѝ беше провървяло с родното място. В дванайсетхилядното население на град Козловка на двама средностатистически мъже се падаха по три необичани жени. Статистиците взимаха предвид и алкохолиците, и затворниците, и ветераните. Всички тези мъртви души не можеха да утолят желанието и копнежа на Катя. А когато в Козловка се появяваха дееспособни мъже — без значение дали носеха халка на пръста си, или не —

съдбата им се решаваше дори без тяхното съгласие, по почти официален ред, в който Катиното време щеше да дойде след шест години.

В началото — заради неопитността си — Катя все още напираше да ходи на дискотека в кино „Октябр“ с надеждата, че там може да срещне някой перспективен младеж от камионния завод или поне някой по-симпатичен съученик от горните класове. Но в „Октябр“ не разчитаха на хора от улицата; старото кино отдавна беше превърнато в разплодник, в който собственичките на заведението развъждаха дори най-дребните рибки. След като на Катя два пъти подред ѝ раздираха до кръв лицето с нокти, тя някак спря да ходи на дискотека.

Само веднъж облаците, които винаги плътно покриваха небето над Козловка, се разнесоха и през процепа — право върху дланта на Катя — попадна слънчев лъч. Край известната на целия град цветна градина до магазин „Стъклария“ я похити Саня Спицата със своята „осмица“ със затъмнени стъкла. Откара я на брега на Куйбишевското водохранилище, напи я с коняк „Бял щъркел“ и отпусна назад ревматичната седалка на жигулата. И това беше цялата любов. А на следващата сутрин я намери жена му и се опита да я намушка в корема с лозарски ножици със зелени железни дръжки. И оттогава Катя предпочиташе да сублимира.

Не се занемаряваше: купуваше си черни чорапогачи, къдреше и изсветляваше косата си и веднъж годишно ходеше в Чебоксари, за да си купува модни дрешки. Но отчаянието като пристъп на гадене се надигаше все повече и повече към гърлото ѝ. Заедно с цветовете от снимката на Брайън Литрел си отиваше и Катината младост. Той, отдавнашният ѝ любовник и единствено утешение, избледняваше, а тя повяхваше.

Настъпи вечерта, в която под изморения поглед на избледнелите му очи тя не можа да свърши, а вместо това се разплака безпричинно. Размазвайки по лицето си евтината спирала, тя скочи от кушетката, грабна Брайън и го разкъса на две. После още на две и още, и още, за да не се изкушава да го залепи отново.

После си нахлузи любимите дънки, алената блузка от ангорска вълна, притисна чантичката към гърдите си и изскочи на улицата. Затича се към спирката в тъмното, като се спъваше и цапаше в локвите, дочака последния беличък автобус с нямата кондукторка и се

заклатушка по козловските изровени пътища към местната железопътна гара със сумрачното име Тюрлема.

Къде искаше да отиде? Не знаеше. Нямахше нито къде, нито при кого. На целия перон светеха само три лампи — две по краищата и една точно над табелката присъда „Тюрлема“.

Но Катя не можеше да се измъкне от Тюрлема: колкото и влакове да прогърмяваха покрай нея в прохладната августовска нощ, нито един не спря на забравената от бога гара. Проблясваха кадри със светещи прозорци, от които я гледаха учудено щастливи хора, пиещи чай или оправящи си леглата; композициите отлитаха в мъглата, а тя винаги оставаше сама на гарата.

Катя дори застана на самия край на перона с намерението да прекрачи пред влака, но си представи как на сутринта милицията ще започне да я събира по железопътната линия и как ще се чувства майка ѝ, и не се реши. Изплака всичките си сълзи и заспа на железната пейка.

* * *

Сякаш седеше върху разстлана покривка на брега на Куйбишевското водохранилище и чакаше някого. Пред нея на мушамата имаше запушена бутилка вино, и шпроти в масло имаше, и варени яйца — общо взето всякакво ядене. И беше утро — такова августовско, нежно. Сякаш през остатъка от нощта с нея се беше случило нещо — запознанство? — за което беше забравила. Но все пак някой я беше довел тук, при водохранилището.

На мушамата имаше две чаши и Катя беше в такова настроение, сякаш е на пет години и точно днес има рожден ден, и току-що се е събудила и знае, че целият днешен ден ще бъде поредица от подаръци и изненади.

Значи ей сега при нея ще дойде някой. А може би вече е дошъл и просто е отишъл за малко някъде и всеки момент ще се върне. Но кой е той?

Катя погледна към небето — лазурно, прозрачно, някакво такова некозловско небе. Беше съвсем чисто, само на невъобразима височина се рееше едно снежнобяло облаче като следа след реактивен изстребител. Катя за миг насочи вниманието си настрани, огледа само

крайбрежната тръстика, после отново си спомни за облачето — а то вече беше пораснало и се беше приближило, сякаш се беше спуснало малко надолу...

Ама то наистина се спускаше! Вече без да се крие от нея, все по-бързо и по-бързо, докато не стана ясно, че това е едно наистина особено облаче. Ето, че вече достигна земята и обгърна в млечна мъгла туфите блатна трева на петдесетина крачки от Катината мушама.

Катя се надигна, приглади роклята си и направи една нерешителна крачка напред. Знаеше, че там, във високата трева, има някого. Някого? Не, разбира се. Всъщност тя с типичното си кокетство от скромност не го доизказваше, не смееше да го помисли докрай. Зад листата, зад стъблата, зад завесата от облачен дим я чакаше Той. Нейният герой.

И ето, блатната трева тихо се раздели и в празното място нахлу ярка светлина, обля отъпканата земя, тъмните води на водохранилището, звънтящия от очакване въздух. И на тази сияеща пътечка пристъпи Той. Отначало беше просто силует, светец толкова невъзможно ярко, че пареше очите, но после сякаш изстина и стана земно същество специално за Катя, заради нея — превърна се в мъж от плът и кръв.

Той вървеше към Катя и колкото повече се приближаваше, толкова по-познат ѝ се струваше. И походката Му, и осанката, изобщо фигурата — всичко в Него изглеждаше необяснимо свое, близко, родно. И когато накрая започна да се различава и лицето Му, Катя изгуби ума и дума. Ето кой бил!

Той ѝ се усмихна — успокояващо, уверено, и тя тревожно се сгуши в широкото му, грапаво туловище. Той нежно притисна длан към темето ѝ, прокара пръсти по тила ѝ, спусна се към врата, по гърба — Катя послушно притихна. Втория път пръстите Му се оказаха като обвити от невидимо поле, от което и най-малките косъмчета по кожата ѝ настръхнаха, а следата, оставена от ръката Му, продължаваше да пламти. Задъхана и разтреперена, Катя отдръпна лице от гърдите Му, погледна нагоре и разтвори устни.

* * *

— Гражданко! — изграчи дрезгав тютюнджийски глас над ухото й. — Добре ли сте?

Часовникът на гарата показваше шест часа сутринта. Перонът беше запълнен от започващ някъде далеч във влажната студена мъгла и завършващ в същата тази мъгла безкрайно дълъг товарен влак, композиран изцяло от черни цистерни с мазут, като огромен негърски фалос, нанизал на себе си цялата Тюрлема.

Катя се усмихна сладко и отново зарови лице в дланите си; не искаше да се събужда в този влажен, кишав свят.

— Гражданко! — повтори сурово гласът над главата й. — Вие да не смятате да се занимавате с проституция тук?

— Това не е проституция — сънено възрази Катя. — А от любов.

— Да идем в кабинета — обобщиха отгоре.

Олющените стени в милиционерската стаичка бяха окичени със снимки от камери за наблюдение, сред които изпъкваше Иван Ургант, който явно беше попаднал по погрешка в тази лоша компания. От предметите в стаята Катя беше заинтригувана от чайника и грижливо увитата в целофан гумена палка. Пакетът беше прозрачен, а на палката ясно се четеше печатът с надпис „Изделие «Аргумент-1»“. Освен това се виждаше, че е снабдена с напречна, удобно оребрена дръжка и че изглежда подозрително добре за Тюрлема, само дето не лъщеше.

Милиционерът, разбира се, също беше жена. Да, в доста широка и накриво ушита куртка от черна изкуствена кожа, и да, с идиотска пилотска шапка, но определено жена. Уловила нещо нежно, топло в сънените Катини очи, тя злобно, с ревнива женска жестокост изви ръката й зад гърба и я стовари върху стола.

— Фамилия, име, бащино — изграчи милиционерката. Отначало Катя упорито стисна устни, но после изведнъж Иван Ургант на стената, гумената оребрена палка и завистта в гласа на милиционерката се съединиха в един триъгълник. И тя, вместо да нагруби, съжали своята мъчителка.

— Фамилия, име, бащино. — Милиционерката изпука пръсти.

— Родина, Екатерина Сергеевна — с Исусова кротост й се усмихна Катя.

Някак я пуснаха.

В маслобойния комбинат, където Катя работеше от завършването си, колективът също беше женски и тъй като в производството нямаше

нито един мъж, жените бяха задружни до степен на синхронизация на месечния цикъл. Тук никой не криеше нищо от никого, тъй като нямаше какво да се крие. А разказването на сънища по време на цигарената пауза се считаше за традиция, уважавана не по-малко от преразказването на пропуснатите серии от „Кармелита“. Но точно този свой сън Катя не бързаше да го споделя с приятелките си. През целия следващ ден тя мълчеше, усмихваше се тихо на себе си и се молеше на висшите сили прекъснатото видение да продължи през нощта.

Тя не погледна нито веднъж в кошчето за боклук, откъдето през скъсаните чорапогащи все още я гледаха умолително — всяко поотделно — сивите очи на Брайън Литрел. След срещата с небесния посланик в живота на Катя вече нямаше място за западни идоли.

За да се настрои на нужната вълна, Катя дори погледа малко канала „Рус“, който обикновено ѝ действаше приспивно — както и на всички младежи. Тихомълком се промъкна в кухнята за тирбушон, посегна към шкафа да измъкне бутилка „Бял щъркел“, но се спря. Заглушаването на истинските чувства с молдовски спирт ѝ се стори кощунствено и дори донякъде должно.

Вместо това тя стресна майка си, като излезе на двора за дърва, подгря бойлера, взе вана, облече чисто бельо и в най-въздушно настроение заспа.

* * *

Той чу зова ѝ.

Втората среща се състоя пак там — сред шепнещите тръстики, върху нагрятата от залязващото слънце глинеста почва. Катя отново подреди мушамата — пак вино, варени картофи, парчета салам „Любителски“ със сланинка. И този път Той забеляза старанието ѝ. И преди отново да я овладее, сподели трапезата с Катя... Сигурен знак за започващ роман! Той ядеше с апетит „Любителския“, съвсем по земному хрупаше слабо осолените краставички, а Катя, изгубила ума си от щастие, бърбореше нещо за това как следващия път задължително ще Го нагости с макарони по флотски... Нали Той ще дойде следващия път? Той се усмихна — сияйно както тогава в църквата — и безмълвно ѝ кимна.

После Катя плахо Му подаде червеното вино — да не си помисли нещо! — а Той ловко нави тирбушона в мъничката тапа и с плъокащ звук отпуши бутилката, оросявайки тревата с тъмночервени капчици.

* * *

— Катерина, какво те прихваща? — попита с подозрение майка й, като надникна в кухнята.

— Ти за кое? — пое си дъх Катя.

— Пееш си на глас! Вече десет минути — майка й започна да отваря вратичките на шкафчетата, където очакваше да открие преполовена чашка. — Ти какво, от ранна утрин ли започна вече?

— Какви ги говориш, мамо! — укорително се усмихна Катя. — Влюбих се просто...

— И в кого успя да се влюбиш тук? — погледна я недоверчиво майка й.

— Не мога — поклати глава тя. — Той ме помоли да не казвам!

Наистина я беше помолил. И тя го разбираше. Дори всичко, което й се случваше през последните два дни, да беше просто плод на полудялото й от липса на любов въображение, фантом... И между другото, на незадоволеност... Втора сутрин подред Катя се събуждаше с такава вълшебна лекота в цялото тяло, сякаш героят от виденията й наистина й беше направил някаква малка магия...

И същата тази магия превръщаше входа й с тапицираните с изкуствена кожа и маркирани от котки врати, двора й с прогнилите пейки, на които сякаш бяха приковани безсмъртни зловни старици, цялата нейна Козловка — в нещо неочаквано човешко. И сякаш небето над Козловка някак се проясни, от кабината на шофьора на белия автобус изведнъж започна да се чува не Михаил Круг, а Мадона, а продавачката в „Стъклария“ надмогна себе си и не прати веднага Катя отвъд пределите на Чувашката република в отговор на молбата да стане от стола и да свали нещо от рафта.

И на работа всички й се струваха по-приветливи и симпатични. И дори в преддверието на всеобщия ПМС, който всеки месец разтърсваше и съсипваше предприятието като гражданска война, този път страстите не достигнаха обичайните висоти.

А всичко беше много просто: Катя озаряваше с усмивката си цеха на родната маслобойна и целият цех ѝ отвърщаше с усмивка. Тя се страхуваше — какво ще прави, ако попитат какво става с нея. А ако не издържи и се разбъбри... Но слава Нему, изкушението я подмина.

Вечер тя летеше окрилена към дома — да гледа телевизия; после тичаше за дърва, за да подгрее бойлера; след това в протърканата загрубяла вана и бързо-бързо в леглото! Да спи... И да вижда. И да чувства. И да живее!

Той ѝ се яви и на следващата нощ. И в по-следващата. Не беше многословен, но на нея не ѝ трябваша думи, не ѝ трябваша доказателства. Той излъчваше любов, самият Той беше Любов. Любов забранена, невъзможна, илюзорна. Чудесна. Порочна и непорочна по дефиниция.

А след това Катя, която досега смяташе себе си за здравомислещ човек, изнамери отнякъде лика Му и го окачи над леглото си, в червения ъгъл. Спря да пуска майка си в стаята: тя беше учителка и кой знае какво щеше да си помисли за дъщеря си след видяното. А самата Катя, щом влезеше в малката си стая, се кръстеше срамежливо, а после също толкова срамежливо целуваше небесния си жених по бледите устни.

Така мина седмица.

А после от прояснилото се козловско небе гръмна гръм.

* * *

— Не дойде — отвърна неуверено Катя.

— Тогава почакайте. — Лекарката я погледна строго с малките си очички изпод дебелиите стъкла.

— Вече почаках — разстроено отвърна Катя.

— Значи е било — нетърпеливо почука с молива си лекарката. — Във всички случаи, поздравления.

— За кое? — надигна се уплашено Катя.

— Поне за онова, което е било. В нашия район това вече си е чист късмет. А ако даде Господ, и за това, което ще бъде.

— Ако даде Господ — машинално повтори след нея Катя.

— Повече не бива да пиете алкохол — изрече дежурните слова лекарката. — Не бива да пушите. Сънотворни, болкоуспокояващи, антибиотици — също не. Излизайте повече на чист въздух.

— Аз наистина съм бременна, така ли? — вече за трети път през последните десет минути повтори Катя.

— Знаете ли — лекарката вдигна към нея събрания си от дебелия стъкла язвителен поглед, — отвън има опашка поне до девет довечера. Ако им кажа, че сте забременяла, тия завистници ще ви разкъсат на парчета. Вървете си.

— Последен въпрос — умолително изрече бързо Катя. — А непорочно зачатие възможно ли е?

— В литературата е известен само един случай — уморено поклати глава лекарката. — И той не е вашият. Според мен вие просто сте смесили водка с шампанско. След това се е случвало хората и половината си биография да забравят. Довиждане.

Но Катя знаеше, че шампанското с водка няма пръст тук! От районната болница тя тръгна право към карамишевската църква „Йоан Богослов“, която местните смятаха за най-свята, за да запали свещичка на Когото Трябва. Не можеше да измисли никакво друго обяснение, а и не искаше. Искаше да вярва, че ѝ се е случило най-невероятното от всички чудеса — точно на нея!

Въпреки че никога не биха могли да са заедно в действителност! Въпреки че, когато на бял свят се появи плодът на неземната им любов, Катя дори няма да успее да обясни от кого е заченала детето. Но момчето — та нали обикновено са момчета — непременно ще има изумителна и велика съдба!

Животът на Катя придоби уютно постоянство. От работата, която вече съвсем престана да я потиска, пеша — трябваше да диша чист въздух! — покрай старокозловските бараки за дърва, покрай къщата музей на Лобачевски, към пететажните кооперации от белезникави тухли, в супермаркета с примамващо име „Ням-ням“ — и вкъщи, побързо, за да успее за осем часа.

И какви са тези жалки четирийсет минути! В затвора посещенията продължават по-дълго... Но на Катя дори ѝ харесваше да страда малко; настоящата ѝ роля — между Божия майка и жена на декабрист — за нея беше неочакван дар, стълб от светлина в тъмното козловско царство.

След четири месеца всичко отново се обърна надолу с главата.

* * *

Ставаше все по-трудно да крие заоблението си корем. Катя, която отначало смяташе да отиде до Чебоксари за по-широки дрешки и вече беше седнала в автобуса, скочи от мястото си и слезе на улицата в последния момент. И всъщност защо трябва да крие бременността си? Да, тя е забранена, но в нея няма нищо срамно. А тайната, която нейният възлюблен я бе помолил да пази, се състоеше не в самото зачатие, а само в това от кого е станало.

Нека говорят! Нека завиждат!

На следващия ден си сложи по-силен грим и затрака с токчета към маслобойната.

Премина като свеж вятър през преддверието в съблекалнята, изскърца предизвикателно с вратичката на шкафчето, издърпа през глава блузката си и застана като голата Зоя Космодемьянска под безсрамните погледи на есесовците — сама, горда. Съдете ме!

— Ох, момичета, стига бе! Още една! — прихна Марина.

— Цяла епидемия! — подкрепи я Алина.

Катя се огледа изплашено, обидено. И видя... Не стоеше само тя съблечена до кръста, опряла горделиво ръце на хълбоците. И Наташка — украинката, и Таня от микрорайона имаха коремци. Алина и Марина, макар да се присмиваха на останалите, също не бързаха да съблекат пред тях широките си комбинезони.

— Че от кого всички така? — попита смаяно тя.

— Аз в Чебоксари... Имам си приятел... — сведе поглед Наташа.

— А ти какво? — тросна се Таня.

— А, нищо... Момичета... Просто се радвам...

— И от кого пък успя? — премина в контраатака Таня.

— Не мога да кажа... Тайна. — Катя потърси убежище в шкафчето.

— Щом е тайна, така да бъде — не отстъпваше Таня въпреки очакванията на Катя. — Тук всички имат тайни. Цяло тайнствено предприятие си имаме тук.

И се получи така, че Катя със своята загадъчна бременност изведнъж се оказа ненужна никому и даже не особено интересна. Всяка — всяка! — от приятелките ѝ пристъпваше със същата горделивост като нея и всяка се пъчеше важно със същата готовност...

През последните месеци Катя беше твърде погълната от себе си, твърде увлечена в невероятното си приключение, за да обърне внимание на това. Но сега... Ето защо, значи, бяха престанали ежемесечните предменструални битки в цеховете на маслобойната! Луната вече нямаше сила над душите на тези жени... Зловещата ѝ магия беше пресечена от вълшебството на любовта.

Но от кого? Катя все още не можеше да разбере. Истинският скандал избухна след една седмица.

Отново в същата тази съблекалня на маслобойната, докато събличаше работния си комбинезон, Катя случайно зърна вътрешността на съседното шкафче, чиято вратичка зееше безсрамно.

На вътрешната ѝ стена беше залепен грижливо портрет на Националния лидер на Русия, изрязан внимателно от „Комсомолка“ и прибран в найлоново джобче от канцеларския магазин. Шкафчето на Таня...

Ушите на Катя писнаха. Гъста кръв запулсира в слепоочията ѝ, ръцете ѝ се разтрепериха силно, пред очите ѝ затанцуваха огнени снежинки. Тя едва чуто произнесе името Му, седна на пейката... После събра смелост, пристъпи към Таня и я зашлеви по бузата.

— Кучка! — изкрещя страховито тя.

— Ти какво, откачи ли?! — Таня я отблъсна назад.

— Момичета, какво ви става? — тревожно захриптя бригадирката.

— От къде на къде си тръгнала да си го лепиш? — изхъхри Катя.

— Ха, вижте я нея! — в миг озверя Таня. — Какво си мислеше, че е нечий?

— Момичета! — набитата бригадирка се вмъкна между двете крещящи фурии, опита се да ги раздели, но се спъна в пейката и падна на пода.

От кожената ѝ чанта ветрило се разпръснаха червило с яркочервен цвят, дребни монети, дамски превръзки, портмоне и най-неочаквано — снимка на Националния лидер в симпатична рамчица с

цветенца и котенца, в каквито обикновено майките слагат снимките на децата си на работната маса.

— И ти ли?! — освирепя Катя. — Какво е това, заговор ли?!

— И какво толкова? — отупа се бригадирката. — Работяга е той. И не пие!

— Ох, момичета, а на мен той ми се присънва... — изчерви се Наташа украинката.

— Че какво толкова! — Таня грабна от масата „Комсомолка“. — Анкета проведеха! Според нея две трети от жените в страната поне веднъж са сънували как правят секс с него!

— Ама какво е това... — Катя отстъпи назад, стовари се обезсилена на пейката. — Какво е това...

— О, хайде стига, Родина! — внезапно въздъхна Таня. — Какво толкова... Е, присънило ти се е, че Националният лидер те чука. Значи ти се е натрупал недостиг на любов.

— Ами децата от кого са? — прошепна Катя, като внимателно поглаждаше корема си.

— Поне от някого — извърна глава Таня.

Към спирката се приближи белият автобус. Катя се качи, седна по-близо до шофьорското място — да поглежда към унилия козловски пейзаж. Сърцето ѝ прескочи един удар — на предното стъкло на шофьора беше залепена мъничка снимка на лидера. И Катя изведнъж си спомни, че преди половин година, когато ходи на прием у заместник-кмета на Козловка, там висяха портрети на почти всяка стена. И в участъка като че ли имаше някъде...

След това автобусчето спря на единствения площад в Козловка, на който освен търговската къща „Уют“ имаше и още една забележителност — два истински билборда. И на двата някакви новодошли работници нежно разпъваха огромни плакати. И от двата в Катя нежно се взираше Националният лидер.

„Русия! Обичам те!“ — казваха огромните бели букви на единия. В ъгълчето на плакатите проблясваше логото на Партията. „Ние вярваме във вас!“ — кълнеше се вторият билборд с логото на РПЦ.

Катя се прекръсти и Му се усмихна през сълзи.

Вкъщи пусна телевизора и под успокоителното му боботене задряма.

„... Новата демографска програма на Националния лидер съвместно с Руската православна църква...“ — шепнеше сандъкът.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.